3.října 2016

SINGL

HISTORKY Z PRÁZDNIN

foto: A.Jagschová, úprava: K.Pravdová

POSTUPICKÝ OBČASNÍK

SLOVO ÚVODEM

••••

Začíná nám druhý školní měsíc a mnozí z nás mají vzpomínky na prázdniny za dávnou minulost. A ti, kteří žijí stále prázdninovou historií, sepsali své historky do tohoto vydání postupického občasníku S!NGL. Přečtěte si, jak se žije na belgickém festivalu, cestuje vlakem po celé Evropě nebo spí v hradní věži. Těšte se na komiks z prostředí naší školy a pročtěte se surrealistickou džunglí. Několik dalších témat, kulturních reportů, poezie, či krátkém interview z řad nových studentů na škole najdete uvnitř.

...A možná se dostane i na report z #PP

Šéfredaktoři:
Anča Stehlíková
Tom Malimánek

Redaktoři tohoto vydání:
Tom Malimánek
Anča Stehlíková
Anet Jagschová
Marika Varju
Jiří Eifler
Mikoláš Melichar
Štěpán Kolář
Kateřina Sypěnová
Pavlína Smékalová

Designový editor:
Káťa Pravdová

OBSAH

1-2| Poezie
3 | Utíkej, Foreste!
4| Slovinsko, místo kde má příroda vše
5-6 | Festival of craziness
7 | Sny a plechovky
8 | LiStOVáNí
9 | Znovu prvňáčkem
10 | Komiks
11-12 | Cesta
13-14 | WifiCS restart
15 | Minireport z Postupické párty

HAIKU

V malebném lese,
tajuplnost sama
zvláštní nádech nese
sucho pod vlnama.

Štěpán Kolář-Kvinta A

Zářijová ztráta křídel

Prázdniny jsou obdobím zázraků,
kdy cítíme se volní,
kdy láska vzniká z náznaků
a život krásně zvolní.
Najednou si vychutnáš
krásu obyčejných věcí,
protože ve stresu už nežiješ
a čas pustí nás z klecí.

Potom je až tragické,
když se stereotyp vrátí,
jak zmizí věci magické
a slunečné večery se krátí.

Vandr aneb 20 kilo na zádech

Dobrodružství začíná komicky,
v 6:30 jdeme stopovat.
Nikdo nám nezastavil ..logicky
a lístek na vlak musíme kupovat.
Když už se ale dostaneme
na naše místo určení,
příroda krásná, nikde nikdo,
slyšet je jen řeky hučení.

Tak ve štěstí se topíme
první slunečný večer,
ale to ještě naivně nevíme,
že bůh řekl si: „Já bych brečel."
Najednou ráno lije jako blázen,
přes den se to nelepší,
v botách už máme skoro bazén,
předpověď není nejlepší.

Už třetí den déšť neustává
i pláštěnka už promokla,
jídla nám moc nezůstává,
poslední sušenka už namokla.

Však naladěni pozitivně,
kráčíme dál lesem
a zpíváme si kolektivně,
i když těžkou krosnu nesem,
Protože je nám krásně na světě,
když je parta společně
a taky blíží se nám festival
-sprchy a pivo konečně

Aneta Jagschová- Kvinta B

Utíkej, Foreste!

Rozhodla jsem se psát o dnes čím dál oblíbenější sportovní aktivitě – běhání, protože náš časopis taky potřebuje článek o sportu. Třeba někoho motivuje k nějaké fyzické aktivitě.
Aktuálně je v Česku běhání 2. nejpraktikovanějším sportem, hned po cyklistice. Kromě dobrých bot nic nepotřebujete, navíc běhat můžete kdykoli a kdekoli, je to nejflexibilnější sport a zároveň člověku nejpřirozenější. Nemusíte se učit nic nového, protože dávat nohu před nohu umí snad každý již od útlého věku.
Takový sport má i antistresové a povzbudivé účinky, a to díky vyplavování hormonů, především endorfinu, jinak zvanému hormonu štěstí. Na běhání se tedy můžete stát závislí, protože i látky jako hormony jsou návykové, avšak musíte se hýbat opravdu pravidelně a intenzivně, aby vám začal pohyb chybět.
Kromě zvládání stresu, je běh dobrý na uvolnění a celkové odreagování od všech problémů. Pro některé duchovní je běh i určitou formou meditace, což si při takovém běhu v lese, v přírodě může vyzkoušet každý, protože už jen pobyt na čerstvém vzduch vám pročistí hlavu a vytřídí myšlenky.
Asi nejtěžší věcí na běhání je donutit se k tomu. Samotný výkon tak náročný není, pokud jste dostatečně odhodláni. Ze začátku je dobré najít někoho, kdo by běhal s vámi, protože navzájem se snáze vybudíte k aktivitě a také pro to, že ve dvou se to lépe táhne.
Nemusíte hned ze začátku uběhnout maraton, ale 2-3km bohatě stačí pro dobrý pocit a o to jde. Lepší je uběhnout méně bez zastavení a držet si tempo, než zpomalovat a přerušovat běh. Dnes už skoro všichni mají aplikace, které počítají uběhnuté kilometry, spálené kalorie a nevím co všechno, ale daleko líp se běží bez koukání se do mobilu, protože to děláme pro sebe a ne kvůli přemáhání se.
Pokud chcete shazovat nadbytečná kila, nemusíte běhat dlouhé trasy, nebo se hnát velkou rychlostí, nepotřebujete na to ani žádné měřiče, stačí nasadit takové tempo, při kterém byste si byli schopni povídat. S takovým tempem totiž tepete ideální frekvencí pro hubnutí.
Sport vám zkrátka neuškodí, jedině vám prospěje.
Až se na vás budou valit starosti, prostě jen utíkejte!

Marika Varju- 4.B

Slovinsko – Místo, kde má příroda vše.

Když jsem letos o prázdninách vyrazila se svou rodinou do Slovinska, reakce okolí byly většinou stylu.: „ A co tam budeš dělat?“ „Proč zrovna do Slovinska?“ „Hele a ono má Slovinsko moře?“ Přijde mi škoda, že o tak krásné zemi mají lidé většinou jen malé povědomí a přitom se nachází hned vedle Chorvatska, které je Čechy přeplněné k prasknutí.

Nejdřív pro jistotu pár základních informací, kdyby tu byl náhodou nějaký čtenář, který by měl mezery v zeměpisných znalostech. Slovinsko, oficiálně Republika Slovinsko je malý evropský stát, který sdílí hranice s Rakouskem, Maďarskem, Chorvatskem a Itálií. A ano, Slovinsko má moře. Sice je tu pobřeží dlouhé ani ne 50km, ale oproti ČR stále vede.

Mě osobně Slovinsko očarovalo už prvním dojmem při snídani na parkovišti vedle dálnice. Co člověk vidí v Čechách na silničních odpočívadlech? Asi nic moc zajímavého, jen špinavé záchody, špačky od cigaret a parkující kamiony. Mě se po probuzení ve Slovinsku po noční jízdě autem naskytl nádherný výhled na hory z lavičky postavené na upraveném trávníku a čisté toalety, jaké v česku nemají asi ani v hotelech se třemi hvězdami byly samozřejmě hned opodál.

Další milé překvapení přišlo, když jsme dorazili do kempu, kde jsme měli na 2 noci zůstat. V kempu se nacházela příjemná restaurace, sprchy jako v hotelu, všude bylo čisto. Až mi to přišlo jakožto „táborníkovi“ zvyklému na obyčejné české kempy nebo noci pod širákem skoro jako moc velký luxus. Kempování ve Slovinsku tedy opravdu doporučuji, zvlášť u nádherného Bohinjského jezera, u kterého jsem měla to štěstí stanovat letos já. Probudit se, vylézt ze stanu, udělat 10 kroků a sedět na břehu jezera obklopeného horami, za kterými vychází slunce. Nebo se do noci procházet po mořské pláži a potom jít spát do stanu, který máte postavený 20 metrů od moře a cítíte v něm vůni slané vody, to je opravdu něco nádherného.

Nejvíce se mi na Slovinsku líbí, že je tu díky jeho malé rozloze a přírodní rozmanitosti vše na co si jen vzpomenete a vše je blízko. Ráno se probudíte, vykoupete se v moři, nasednete do auta, po cestě se stavíte u krásně smaragdově zbarvené řeky Soča. Po třech hodinách jízdy už můžete vyjít k vrcholům skal a nahoře v mracích si na terase příjemné kavárny dát výborné kafe a pozorovat jak skrz oblaka svítí na třpytící se jezero paprsky slunce. Stejně tak, jako na poznání všech krás této země jen jedna týdenní dovolená nestačí. Tak mně ani na popsání všech krás, které jsem viděla, nestačí jeden krátký článek, a kdyby byl moc dlouhý, tak byste ho nečetli. A tak, pokud budete třeba někdy váhat nad tím, kam se v Evropě podívat, vyražte někdy sami objevovat krásy této země, protože opravdu stojí za to!

Aneta Jagschová-Kvinta B

Festival of craziness

Nastal pozdní červen,
známek čas,
dostali jsme výzo,
jen někteří z nás...

Po škole hned domů,
zabalená krosna,
za moment letěli jsme vzhůru,
jen poslední pivko poslat.

Nad mraky pohoda a klid,
za moment v Bruselu,
se můžu zaručit,
milión kontrol, se poseru.

Jsme se nezeptali, jestli máte sklep.
Máte sklep?
Ano, jistě.
A mohli bychom tam bydlet?

Velmi útulno,
vlhko a postel ...
Ahoj prádelno,
jsi teď můj nocleh.

Několik nocí a panáků,
Španělka se loučí,
vracíme se do baráku.
I plamen loučí končí.

Dostat domu se nedá,
my bez klíčů a postele ...
Nikdo to nezvedá,
tak běžte do prdele.

Těžká noc,
o to horší ráno.
Zavolej, až budeš moc,
nebyl jsem málo.

A dál by to tak pokračovalo, kdybych byl schopnější ve verších... Ovšem jsem básník začátečník, tak si raději přečtěte prozaickou epickou story z mého prázdninového výletu do Belgie. Opět...

Jak, ti bystřejší z Vás, víte, loni jsem s kamarádem (říkejme mu Eifi, ačkoliv to není jeho pravé jméno) jel na WorkCamp právě do Belgie. Ať ten příběh znáte z loňského poprázdninového vydání či nikoliv, podstatné je, že si tam Eifi našel přítelkyni. Do Liege, kde Rosy bydlí, jsme letěli se záměrem, užít si international festival (Les Ardentes) za free.
Povedlo se.
Až na pár drobností...

Až na to, že jsem nedodržel pracovní rozvrh, pracoval jsem, kde se mi to nejlépe hodilo a komunikace se mnou ve francouzštině stála za merde... I tak jsem dostal volný vstup na festival a do campingu.
Camping... Týden skvo(s)tu mezi prázdnýma pivama, lidma z celý Evropy, nekonečná párty, jeden koncert za druhým. Šílenost.

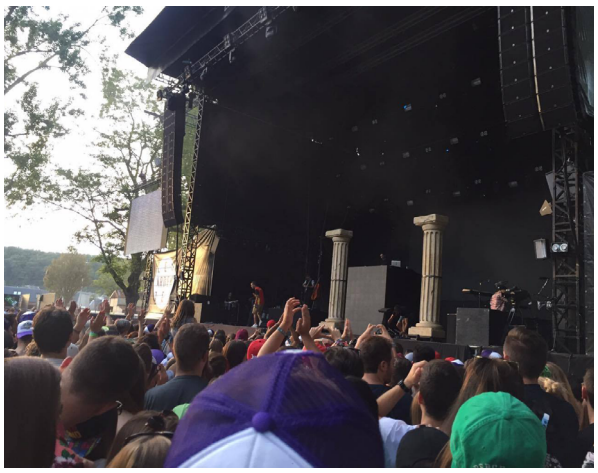

Jen co jsme se po příletu ubytovali (já a moje tehdejší přítelkyně Terka) u Rosy ve sklepě, začal koloběh dní a nocí, ve kterém se dá těžko vyznat. Navštívila nás Španělka Olga, kterou jsem poznal v Belgii a momentálně bydlí a studuje v Německu. Po nespavé noci, kdy jsme Olgu doprovodili na vlak do Berlína, jsme si zabouchli klíče, tudíž nám ráno nezbývalo nic jiného, než dál nespat...
A tak jsme vyrazili, já, Eifi, Rosy a Terka, pracovat na onen festival. Ten den měli domluvenou práci jenom Eifi s Rosy, já s Terkou jsme dospávali noc opodál na trávě. Při obědové pauze nás probudil Eifi slovy: “Wake up motherfuckers! We have lunch break and you can go with us. That means you’ll have lunch for free.” A skutečně, dostali jsme jakousi kartičku, kterou nám vyměnili za lasagne. Po té, kdy nám neochotně vyšli vstříc, jsem přeplánoval náš pracovní rozvrh a mohli jsme pracovat s Eifim a Rosy společně. Takže jsme přenesli pár plotů z bodu A

do bodu B a tadá, za první den jsme měli odpracováno. Další den jsme přenášeli ledničky, výčepy a nespočet pitíček z dodávek na místa, kam patřili (bary). Žádná složitost, spousta volného času a trocha těžké práce. S Eifim jsme si zahráli fotbálek s partou kámošů od Rosy a všechno vypadalo v pohodě.

Další den, namotivovaní do další práce, mně s Terkou oznámili, že mi prý psali do mailu (který jsem samozřejmě nečetl), že dle našeho změněného rozvrhu jsme měli pracovat až další den. “Ale tak co s vámi? Francouzky neumíte, máte tady dva další kamarády... Tak pracujte dneska.” “Olé, to znamená, že máme po dnešku všechno odpracováno!” ... Do teď moc nechápu, jak se to podělo, ale na práci jsme přišli vždy v jiný den než jsme měli, pracovali jsme v jiné skupině, než jsme měli, ale vstupenky jsme dostali tak, jak jsme měli. Takže pohoda, fesťák může začít!

Opět jsme procházeli zdlouhavou kontrolou... Fousatý sekuriťák na Terku nejdřív spustil francouzsky a když spatřil její nechápající výraz, zeptal se: „In english?”
Terka stále zmateně mlčky stála, tak řekl: „Šprechn zi dojč? O español? Italiano?”
Zastavil jsem ho slovy: „She speaks english .. I hope.”
„Ok, where are you from?”
„From Czech Republic.”
A na to securiti guy odpověděl: „Česky ne.”
Po prohledání krosny jsme našli svůj stan, který nám na jedno z nejlepších míst v campingu umístila Rosy, poseděli jsme s kámošema, co jsme znali z fotbálku a vyrazili jsme na první koncerty. Musím uznat, že francouzská hudba, ačkoliv nerozumím jediné slovo, zní skvěle! Obzvlášť jsem si užíval francouzský rap a hiphop, který jsem za celý festival poslouchal dennodenně. Tím jsem si také rozšířil slovní zásobu o slova jako “putain”, “connard” nebo “merde”.

Rád bych popsal den po dni, co se všechno dělo a jak jsme to celé přežili... Ovšem festivalový lifestyle alá “ve dvě odpoledne vstávat, do osmi kalit a jít se vyspat na tu pravou kalbu od jedný ráno a jít spát v devět, vstávat zase ve dvě” ve mně zanechal vzpomínky, které jsou těžko publikovatelné do školního časopisu. Slunce bylo jako jeden velký stroboskop, nebe bylo buď modré nebo puntikaté nespočtem hvězd, hudba všude přítomná a festivalový survive kid obsahující program, špunty do uší, vlhčené ubrousky, prezervativ, lubrikant, mýdlo, kartáček na zuby a pastu byl nepostradatelný. Na štěstí jsem tvořil s Eifim skupinku přeživších, kteří ráno nechtěně a s velkou lítostí budili svou přítomností ostatní. To znamená, že my jsme se každé dopoledne mohli v klidu vyspat a být ready na další párty.

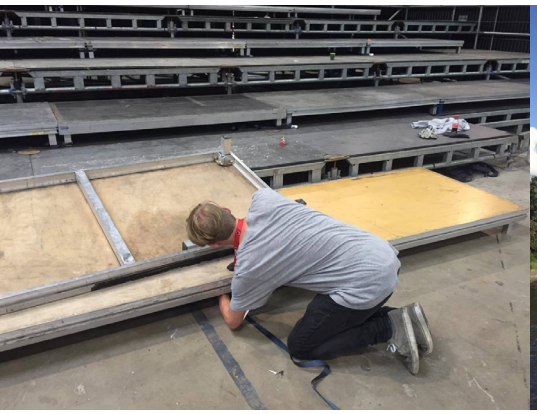

Chápu, že pro spoustu lidí je takový životní styl nepřípustný, fakt to nebylo vždycky extra pohodlný. A já jsem něco podobného zažil poprvé v životě. Ale tak kdy jindy si něco takového vyzkoušet než o prázdninách s relativně čerstvou osmnáctkou na občance a maturitním ročníkem před sebou?
Být za toho cizince, se kterým si kde kdo chce pokecat a napít se, obstarávat si vstupenky, jízdenky, bydlení, jídlo i pití za co nejmenší peníze (jako pravý student), užívat si svobodu a být zodpovědně nezodpovědný... To je jeden z mých receptů na radost. A radost jsem skutečně měl celé dva týdny (pokud si odmyslím občasné hádky s přítelkyní, na které stejně člověk brzy a rád zapomene) Co víc si přát? Snad jedině Amsterdam.

Hah, no i tam jsem se objevil. Jen co ukončili Les Ardentes, vyrazil jsem s Terkou a Eifim do Bruselu a od tamtud busem, který nás odvezl do Amstru. Malá potíž byla, že jsme z pondělí na úterý neměli kde spát. No nevadí, batohy jsme si nechali v úschově na nádraží a zkrátka jsme nespali. Amsterdam je krásné město. Atmosféra tamějších staveb, vodních kanálů, usměvavých lidí a nekonečno kol vás prostě donutí usmívat se taky. Jak prohlásila jedna turistická průvodkyně: „You have to smile. If you can see all the people here, they are smiling all the time. And if you’re not smiling, you’ll look strange.” A poznat Amsterdam v průběhu pondělní noci a úterního rána bylo zajímavý. Po té, co jsme prolezli nespočet coffeeshopů a barů, které postupně zavírali, zůstalo nám jediné místo v celém městě, kde to žilo - Red lights district. Naprosto vysmátí jsme těmi ulicemi procházeli ve třech, já, Eifi a moje holka, a pozorovali slečny pod červenými lucernami. Rudá záře, bikiny a dívky všech chutí a barev... To se v jiném městě jen tak nevidí. I přes opakované nabídky pro všechny dohromady (asi skupinové slevy, nebo co) jsme odolali a ušetřili náš zbytek peněz po kapsách na ranní snídani.

Svítání v přístavu jsme napůl prospali a pak jsme se všichni vydali svým směrem - Eifi zpátky za Rosy, do práce a pak do celé Evropy, a já s Terkou na Florenc. Kafe, film, pohodlí ke spánku a za pár korun... Jak já zbožňuju ty žlutý autobusy.
Do teď vstřebávám všechny ty zážitky, vzpomínky, pojmy a dojmy. A stále nevěřím tomu, že to všechno dopadlo bez podobného průšvihu jako posledně.

No neříkejte, že jsem neměl zajímavý začátek prázdnin?

Tomáš Malimánek-Sexta B

Sny a plechovky

Ačkoliv mě umění vždycky jaksi fascinovalo, málo kdy mě tatáž fascinace dovedla až do prostor galerie. Když už se tak stalo, podivoval jsem se sám době, proč věnuju výstavám tak málo času. Vždyť to jsou tak fantastické počiny tak zajímavých lidí! Na stranu druhou, o to větší dojem ve mně zanechá každá expozice a hned si přijdu kulturně vzdělanější.
Výstava, kterou můžete do prosince vidět na Staromáku, mě i přes její komerci potěšila a já se mohl opět cítit jako znalec umění. Ostatně Dalího i Warhola jsem jako průměrný laik znal. Ale surrealistické malby z blízka a genialita umělecké reklamy stojí za 180 korun studentského vstupného.
Já osobně si Dalího nejvíce užil přímo ve Španělsku a to v jeho domě, kde jsem byl kdysi se školou. Tam mě surrealismus uchvátil, pohltil a vyplivnul zpět do reality s rozšířenýma zorničkama a zrychleným tepem. Tato výstava je sice jen slaboučký odvar toho, co je k vidění u něj doma, ovšem jeho obrazy mě opět vrátili k pocitům, jaké jsem prožíval při návštěvě jeho obýváku a zahrady.
Při pozorování růžové krávy a opakující se Marilyn Monroe jsem si užíval genialitu jednoduchosti. Pop art má něco do sebe. A Andy je bezpochyby génius umění v reklamě. Až mi bylo smutno z uvědomění, že dnešní komerce je tak nudná a vlezlá. Banány, plechovky, portréty, značky, všudepřítomné barvy .. To mě bavilo.
Teď doufám, že někdo bude s to mě pozvat na nějakou další výstavu, protože moje iniciativa obdivovat umění trpí prokrastinací.
Btw. Málem bych zapomněl zmínit výstavu Muchy o patro výš, respektive níž, kam jsem nezavítal, neboť mě tížil čas.

Tomáš Malimánek- Sexta B

LiStOVáNí

Na akce všeho druhu je teď v Praze těžké chodit. Je toho strašně moc. Člověk neví, kam dřív jít a co bude stát za to. Mně jako celkem dobrý filtr fungují kamarádi. Pak se nemusím topit na literárním čtení člověka, který si očividně myslí, že čím víc bude křičet, tím to bude zajímavější. Nebo výstavy, kde umělec tupě kopíruje styl jiného. A u toho vás pozoruje znuděný, temný hipstr, který právě pověsil na Instagram fotografii svého kafe. Právě LiStOVáNí jsem navštívila na doporučení jednoho kamaráda.
O co vlastně jde
Na LiStoVání vám představí knihu prostřednictvím scénického čtení. To znamená vlastně divadelní představení s celkem jednoduchými kostýmy, hudbou atd. Herci drží knihu v rukou, hrají, ale zároveň občas nakouknou do knih na text. Samozřejmě není přečten celý knižní titul, ale pasáže, které jsou důležité pro děj.
Během hodiny je vám knížka představena, baví vás to a potom je na vás, jestli si jí přečtete nebo ne. A v dnešní době, kdy při vstupu do knihkupectví nebo antikvariátu nevíte co si vybrat, je to fajn ochutnávka současné literatury.
Já nedávno byla na představení knížky Muž, který miloval Yngveho od norského spisovatele Toreho Renberga. Řekla jsem si, že nebudu předem studovat o čem knížka je, aby to neztratilo smysl. Jde o příběh gymnazisty Jarleho z Norska, který žije svojí punkovou kapelou, punkovou přítelkyní a celkově je pro něj všechno punk. Do toho rozvedení rodiče. A jeho život naruší příchod nového spolužáka. Zbytek si přečtěte nebo zkoukněte na LiStOVání.
Bavilo mě, jak autor propojil závažné téma s humorem.
Na představení zase schopnost herců přeskakovat z role do role. Například herec který hrál Jarleho nejlepšího kamaráda se pomocí brýlí a změny hlasu stal otcem, telefonním operátorem nebo kýmkoliv, kdo byl v ději potřeba. Celé to bylo protkané písničkami od kapely alt-J.
Shrnula bych to jako akci, kde se spojuje divadlo, literatura, dobrá muzika a vznikne z toho kulturní večír. Pro naší generaci zhusta čumící do mobilu to může být prima inspirace otevřít knihu. Ale i pro hledače dobrých akci, to stojí za to.
Pro zájemce se další LiStoVáNí koná 25. října v Praze v divadle Minor. Čtenou knížkou bude Straka v říši entropie od Markéty Baňkové.

Anna Stehlíková- 4.A

Znovu prvňáčkem

Všichni jsme si prošli tím strachem a nervozitou po přijetí na gymnázium a objevovali vše nové, co na základní škole nebylo. My si tím procházíme teď. Lidi, ze kterých máme pocit, že jsou obři, hledání učeben, kde máme právě být a i „vtipné“ poznámky starších studentů. Proto jsme chtěly vědět, jestli nejsme jediné, které to tak cítí. Tak jsme zašly za pár studenty z prim a prváku a poprosily je o odpovědi na naše otázky. Takže vy, starší, zavzpomínejte na své první krůčky na Postupické a my se postupně oklepeme a všechnu tu nervozitu ze sebe setřeseme.

Jak ses cítil/a, když ses dozvěděl/a, že tě přijali?
„Měl jsem pocit naprosté geniality.”
„Super a pak pobaveně. Protože když jsem řekla mamce, že jsem se dostala na gympl, tak mi byla položena otázka, jestli jsem si nespletla číslo.”

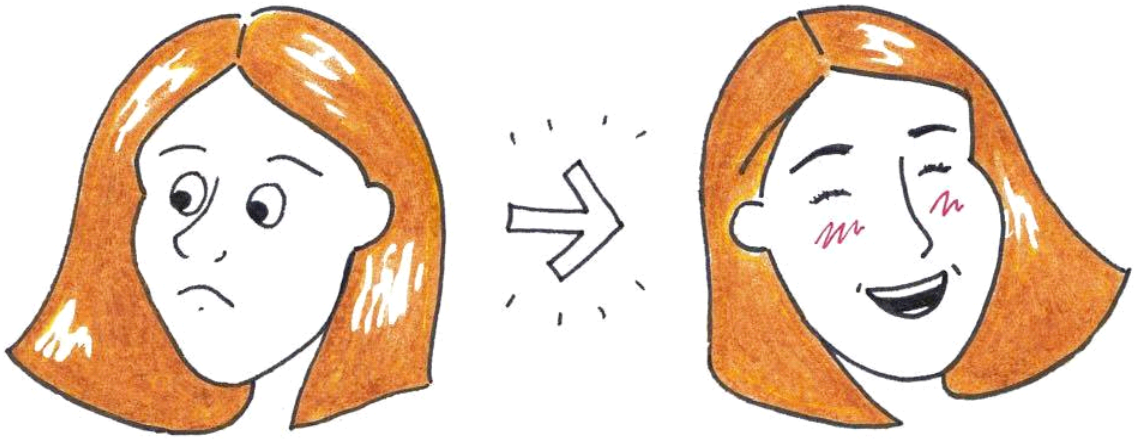

„Jelikož jsem byla pod čarou, tak jako nic moc, ale když mi přišel dopis z odvolání, že mě přijali, tak to bylo super.”
„Skvěle, protože hodně lidí, které znám, se sem také dostalo.”
„Cítil jsem se nabitý euforií, optimismem a tak šťasten, že bych samou radostí skočil z mostu.”
„Když jsem se podíval na net a zjistil jsem, že jsem v první šedesátce, bylo to libový. Strašnou radost jsem měl, jelikož jsem na tuhle školu chtěl strašně moc a navíc tady znám hodně lidí.”

Jak ses cítil/a první den na gymnáziu?
„Byla jsem strašně zmatená a bála jsem se, že naše třída bude divná.”
„Vůbec jsem nevěděla, kam mám jít, nebo co mám dělat.”
„Strašně. Nikdo se s nikým nebavil a všichni jen tak seděli a čuměli do blba.”
„Připadala jsem si strašně malá, úplně jako mravenec okolo slonů. Prokličkovat mezi nimi rychle, aby mě neušlapali.”
„Dost trapně, protože jsem přišel pozdě.”
„Třída plná nerdů a roštěnek.”
„Dost divně, protože jsem na základce byla jedna z nejvyšších a teď tady pomalu dvoumetroví lidi.”

Kateřina Sypěnová, Pavlína Smékalová- Prima B

*Příběh je založen na (ne)skutečných událostech, kdy student gymnázia Postupicka jménem Kubaj Ikbiel zařídil odpadnuti odpoledních hodin díky teploměru a nadměrné teplotě ve třídách a mohl si díky tomu užívat krásného počasí venku
-Knedlíky, 7.F

-Sziget festival

Cesta

Malda s Terkou ve žlutém Student Agency namířeno na Prahu, já v zeleném Flixbusu na opačný směr-Belgie-Brussel-Liege. Sluchátka a skvělý pocit, že to všechno pro mě teprve začíná. Pocit plný nedočkaní. Pocit, který nelze slovy popsat, snad pouze přiblížit. Po pár hodinách přemýšlení o všem a vlastně o ničem zároveň, přerušuje moje myšlenky hlas: „Nous arrivons à Bruxelles ". Popadnu batoh a vyrážím na nádraží, které už dobře znám. Studentská za 9 Euro, platba kartou, hotovo. Jednoduchý, jako vždy. Čeká mě ještě jeden přestup, ale pak už jsem „doma", Prochain arrêt Liège-Guillemins. Klasické belgické počasí, které ještě v Bruselu vypadalo, že má dnes výjimku. Nenechalo na sebe dlouho čekat a přivítal mě studený déšť."Puta". Ale co, vždyť je to jen 5 minut. Klíče najdu až napotřetí a zase v té stejné kapse, kde už jsem předtím hledal. Alespoň, že tam jsou. Z domu už je slyšet směsice různých jazyků a nářečí, ale francouzština převažuje. Rosy nejde přeslechnout…

Po třech týdnech práce (mytí nádobí je přece taky práce, a když vám za ni slušně zaplatí, dají vám dobře najíst, podělí se o plechovky piva a ještě vás občas pustí k trochu lepší práci, děláte to nakonec s radostí). A po dlouhých, nekončících večerech po práci, strávených v různých zákoutích uliček města Liege, se mi jako zázrakem podařilo neutratit všechny vydělané peníze. Zbylo tedy na to nejdůležitější, na měsíční jízdenku na vlaky a trajekty po Evropě, Interrail Pass.

Interrail Pass je mezinárodní vlaková jízdenka umožňující cestování po celé Evropě. Možnosti jsou široké. Pět dnů až jeden měsíc neomezeného cestování. Jedna, či více zemí. Výběr je na vás. Cena se pohybuje od 200€ do 500€. K jízdence dostanete mapu železničních tratí a trajektů a také možnost stažení aplikace, která vám rychle a offline vyhledá absolutně jakýkoliv spoj. Normální a středně rychlé vlaky do 250km/h jsou úplně zdarma, stačí pouze vyplnit počáteční a cílovou destinaci. Pokud preferujete rychlejší způsob, je tu možnost výběru vlaků tak zvaných „tga,agv,etr…", kde si musíte připlatit a rezervovat jízdné pár dní dopředu, avšak s rozdílem o 100€ menším, než by byla cena bez Interrail. Příkladem pouhá cesta vlakem z Bruselu do Prahy, vyjde na to samé, jako tato měsíční jízdenka. Proč je to tak, se mne neptejte. Zkrátka, na cestování nejlepší způsob, který můžu stoprocentně doporučit!

Úryvek z novin:

„S návrhem přišel německý europoslanec Manfred Weber z Evropské lidové strany. Podle něj by každý občan Evropské unie dostal při dovršení 18 let lístek zvaný Interrail Ticket. Ten v současnosti stojí mezi 200 a 479 eury (mezi 5400 a 13 tisíci Kč) a umožňuje neomezené cestování po evropské železnici na pět dní až měsíc v závislosti na ceně. "Chceme naší mládeži předat tuto úžasnou Evropu. Každý mladý Evropan by měl k 18. narozeninám dostat Interrail Ticket, aby mohl objevit krásu a rozmanitost Evropy," uvedl Weber." 9. září 2016, 09:17 — Autor: EuroZprávy.cz / tl / ČTK

Když jsme měli konečně naší měsíční jízdenku v kapse, mohli jsme začít balit a vyrazit. Plán byl za 30 dní navštívit co nejvíce evropských zemí. Rosy balila důkladně, já jen na den. První zastávka byla totiž Praha. Jen krosna, mapa a kompas. A samozřejmě úsměv, courage, velká touha po dobrodružství a svobodě. Belgie - Česko - Maďarsko - Slovinsko – Chorvatsko - Itálie - Španělsko a Francie. To byl náš plán. Vlak, autobus, trajekt, stop a pěší chůze. Spacák, stan, hamak, les, jeskyně a studená zem. Hotel nebo hostel? To není potřeba. Instantní polévky a podobné "dobroty", ano, i na tom se dá měsíc přežít, navíc když jeden nejí lepek a druhý maso…

3. srpna kolem páté ráno průvodčí v belgickém Liege odpískal náš odjezd a tím začalo naše cestovatelské dobrodružství. Jelo se přes Německo, přestup byl v Drážďanech a výstup na Hlavním nádraží v Praze. V Praze jsem si musel také sbalit já. Jako zatím nezkušený cestovatel jsem sbalil do krosny mnoho naprosto zbytečných věcí, na které pak během našeho cestování především moje záda nadávala a kterých se mi občas omylem dařilo zbavovat.

Po krátké zastávce v Jižních Čechách, kde se ze Zvíkovského mostu skáče každou sezonu bungee, jsme byli absolutně připravení pustit se na cesty přímo po hlavě, tak, jak jsme si to natrénovali právě skokem z tohoto mostu. V pondělí 9. srpna jsme opustili Českou Republiku, vstříc jednomu z největších evropských festivalů - Sziget festival.

Město, rozkládající se na obou březích Dunaje, město horkých lázeňských pramenů a město, které stejně jako Amsterdam, nikdy nespí, Budapešť. Kde v takovém (a vlastně v jakémkoliv jiném větším městě) přespat, když jste student bez peněz a nemůžete platit hostel? Najít na mapě něco zeleného, co připomíná les, louku či horu a nejbližší autobus, který vás k tomu místu přiblíží, není zas takový problém. Za tmy postavit stan a v pět ráno, před první hlídkou Rendorség (policie) vstát, a je to.

Příjezd na tak obrovský festival je fakt bomba a to doslova! Hned po příjezdu nás Rendorség uzavřela do krajních prostor ostrova, kvůli nahlášené bombě. Jestli byla skutečná, či nikoliv, jsme se už nedozvěděli. Hlavní je, že festival může začít! Musím však přiznat, že to byl zajímavý začátek cesty. A to nás ještě čekala Marseille a Paříž…

"Island of Freedom" – nápis na ocelové konstrukci mostu, který vás na ostrov svobody zavede. Přes den street art všeho druhu, jako jsou například: akrobatická představení, polykání ohně, adrenalinová či komická vystoupení. S nastupujícím večerem pozvolna převládají hudební žánry od reggae music přes punk, hiphop až po electro music a drum and bass včetně. Tohle místo není jednoduché opustit, opravdu ne…

Festival i město bylo ohromující, pojďme se však posunout o 500 kilometrů dále do srdce Slovinské republiky, do překrásné Ljubliany. Tu jsme si vybrali hlavně kvůli její poloze, je obklopena krásnou přírodou, lesy a horami. Když nám v místních informacích slečna přes upozornění na přísný zákaz všeho možného ukázala na mapě místo, které je opravdu "wild" a kde se rozhodně nesmí kempovat, vydali jsme se na cestu přesně tím směrem. Dva dny pochodu do srdce hor, do údolí, kde ústí studená horská řeka mezi dvěma kopci, kde všude rostou houby, kde je klid a kde večer vyjí vlci. Takové místo vám nejen že nažene husí kůži ze strachu, ale také z toho, jak úchvatné místo to je. Kolem stanu jsme postavili val s "hradbami" (pár klacků na sobě), ale pomůže to, člověk se tak méně bojí uprostřed těch všech zvuků, v tak hlubokém lese, bez jediného náznaku civilizace.

…Oheň, měsíc, oheň…

Ljublanu opouštíme a s námi společně také dva cestovatelé z Polska, kteří stopovali, stejně jako my, a na které, stejně jako na nás, každý ukázal

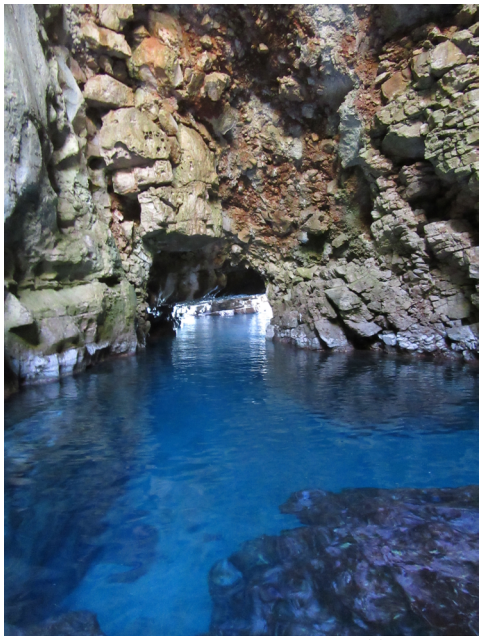

-Oddyseuss cave

pouze vztyčený palec, jako odpověď, na ten náš. Naše cesty se v půli rozdělují a my sami míříme nočním vlakem s lehátkovou úpravou (konečně postel!) do města, které je důležitým dopravním uzlem mezi Jaderským mořem a střední Evropou, do města, které je hlavním městem Chorvatska - Záhřebu. Tam nás čekaly bezpečnostní prohlídky srovnatelné s těmi, které jsem zažil na belgickém letišti po březnových teroristických útocích. Po dvou hodinách důkladného prozkoumání všech zákoutí vlaku, mohl vlak dále pokračovat do naší další cílové zastávky, do největšího pobřežního města v Chorvatsku, do Splitu.

Ranní probuzení sluncem, dopadajícím na okna kupé, s výhledem na nekonečně se rozpínající tyrkysově modré moře a s vůní typickou pro středomoří nelze s příjezdem v autě srovnat, to není ono. Vlak má prostě něco do sebe.

Měli jsme namířeno na ostrov Hvar, ale v poslední chvíli jsme změnili plán a rozhodl se pro méně turistický ostrov Mljet, který patří do skupiny ostrovů jižní Dalmácie a je osmým největším ostrovem v Jaderském moři. Ostrov s 500 obyvateli, ostrov, který nemá jedinou písečnou pláž, ostrov který nemá jediný hotel, ostrov přesně pro nás. Po 6 hodinách jízdy autobusem jsme dorazili do města Ston. Jediný způsob, jak se odsud dostat do přístavu a stihnout trajekt na Mljet bylo zvolit - "hitchhiking". Zastavilo nám hned druhé auto, shodou náhod belgické. I přesto, že jejich směr cesty byl opačný než náš, odvezli nás přímo k trajektu a my vesele přejeli z pevniny na ostrov, ostrov s mýtickým příběhem, na nejzelenější ostrov v celém středozemním moři, na ostrov Mljet…

…divoce rostoucí fíky, hroznové víno, granátová jablka… Ostrov jsme projeli křížem krážem, jak jinak, než zase stopem, protože na ostrově něco jako autobus rozhodně neexistuje. Pohoda. Náš plán, zdržet se v Chorvatsku ne déle než tři dny vyhořel poté, co jsme objevili mýtickou jeskyni "Odysseus cave" (Podle Homéra ztroskotala Odysseova loď u ostrůvku, který byl na dohled od velkého ostrova Ogygia. Odysseus se zachránil a doplaval na ostrov, údajně nejkrásnější ostrov všech moří a oceánů, k jeskyni, kde byl láskyplně přijat vládkyní ostrova, krásnou nymfou

-Ljublana-Slovinsko

-Oddyseuss cave

Kalypsó.), kde jsme nakonec zůstali celý týden.

Naše hledání neexistujícího kousku písečné pláže, nás dovedlo na rozcestí. Rovně na ukazateli značena pár kilometrů vzdálená vesnice, vpravo od nás na kameni skoro neznatelným, červeným, trochu děsivě vyhlížejícím písmem napsáno: "Odysseus cave". Od značeného kamene do neznáma linoucí se cestička kamsi dolů, asi k moři. Těžké batohy, vedro a únava. Ale pokušení bylo silnější, a tak i s vědomím toho, že se budeme muset vracet zpátky nahoru, jsme se vydali do neznáma. Úzká cesta nás vedla stále hlouběji a hlouběji do keřů a mezi skaliska. Po hlasování 2:0 jsme rozhodli zanechat těžké batohy v jednom z hustých keřů a vydali se hledat jeskyni nalehko. Stejně, jaký jiný blázen by tudy v tom strašném horku šel.

Asi tak 50 metrů od moře se před námi najednou otevřel obrovský kráter, s nekonečně černou tmou uvnitř. Nejprve jsme se ani nepohnuli, opravdu to nahnalo strach. Zvědavost nás ale po krůčkách přibližovala, až se nám naskytnul neskutečný pohled. Obloha modrá jako moře pod ní a hluboko pod námi černá propast. Sebrali jsme odvahu a pomalu se do propasti začali spouštět. Postupně se před námi začala objevovat jeskyně s průzračně modrou vodou, přicházející s každou novou vlnkou dovnitř, přímo z otevřeného moře. Po 15 minutách slézání do hlubin neznáma jsme se dotkli dna propasti. Uvnitř rozpadlá dřevěná loďka, popadané kamení a obrovský, otevřený prostor zužující se v dálce do tunelu. Přímo před námi asi 10 metrů hluboká voda, tak průhledná, že bylo vidět dno. A dále už jen ten úzký tunel, prostupující skrz mohutnou skálu, končící někde za zatáčkou v otevřeném moři.

Je to opravdu zvláštní pocit, plavat v hloubi kráteru, v tunelu, v prostoru, který ani nevíte, kde a jak končí. A pak už jen vyplavete v otevřeném moři…

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Jiří Eifler- Sexta B

WifiCS restart

Když jsem odjížděla na WifiCS, měla jsem za sebou už celkem slušné prázdniny. Sardinie, Colours of Ostrava, návštěva Znojma a čundr v jeho okolí, tábor a další čundr u lomů města Lipnice nad Sázavou, brigádu, oslavy narozenin a před pár dny jsem se vrátila z Amsterdamu. Jeden večer jsem přijela domů, vyprala a druhý den jsem už vyrážela pryč. Říkala jsem si: ,, Co lepšího ještě může být?" V tu chvíli by mě nenapadlo, že zažiju jedny z nejhezčích dní za tohle léto a za život vůbec.

Tohle je WifiCS restart

Jedná se o kurz od Prázdninové školy Lipnice. „Jsme moderním spolkem usilujícím o všestranný rozvoj osobnosti člověka především pomocí principů zážitkové pedagogiky. Tohoto cíle se snažíme dosáhnout prostřednictvím vícedenních kurzů, jejichž čas je naplněn HROU, pohybem, tvořivými dílnami, happeningy, diskusemi i rozjímáním." To se píše na stránkách PŠL a stručně to popisuje, co tato organizace dělá. WifiCS je jediný kurz, jenž je dělaný pro lidi od 16 do 19 let z České republiky a Slovenska.

Co se na WifiCSi děje

Bylo to těch deset nejvíce našlapaných dní v kuse v mém životě. V pondělí jsem nevěděla, co se dělo v sobotu.(A nebylo to tím, že bych požívala nějaké alkoholické tekutiny. Byl na ně přísný zákaz a nikdo ani neměl sílu a potřebu.) Bylo to odpoutání od reálného světa a připlutí na ostrov jménem WifiCS.

Bylo to o fyzických věcech. Skočit v sedm ráno do lomu každý den, skočit tam ve čtyři ráno, tři hodiny běhat, lézt po provazovém žebříku nebo skále, plavat či přeletět lom na lanovce, kutálet pneumatiku od traktoru z kopce do kopce. Objevit hranice své fyzické síly a překonat je.

Bylo to o lidech. Poznat nové lidi s rozmanitými názory, zájmy. A

muset být s nimi ve spolupráci. I když je znáte hodinu nebo třeba už pět dní. Vymyslet strategii na tuhle hru, postavit si tábor během šesti hodin, vyrobit lavičku z palet, probírat celé odpoledne vztahy mezi muži a ženami. Potom celý večer probírat „holčičí věci“ s holkami v prostorách hradu Lipnice. Ano, měly jsme celý hrad jen pro sebe. Mimochodem noc, kdy jsme spaly ve věži hradu a naspaly nejvíce hodin za celý kurz.
Bylo to o mluvení. Reflexe po psychicky náročných aktivitách. Třeba po Totalitě. Co s člověkem dělají tři hodiny ve tmě s ostatními lidmi? Proč (ne)podepsat spolupráci s režimem v Severní Koreii? Pravidelné tzv. Tříbení. Menší skupinky rozebírající témata: rodina, radost, utváření názorů a zpětná vazba. Popis aktuálního pocitu, veřejná děkovačka.
Pro mě i poznání lidí, s kterými jsem čtyři dny po kurzu odjela ze dne na den do Doks. Vystoupali jsme o půlnoci na Malý Bezděz, abychom viděli východ slunce i s hradem. Cesta byla v tomto případě nenalezená, ale nepotřebná. Jak já říkám: „outdooroví týpci“.
Bylo to o mě. Objevila jsem svůj organizační potenciál. Dva dny řízení dalších 26 lidí, abychom postavili a následně fungovali v jedné kolonii. Po kurzu jsem více usazená sama v sobě. Jsem ráda za to, jaká jsem. Vím, za čím chci jít. Jako by se uvnitř mně nějaká část vzbudila a zařvala: „Šmarjá, Anýzo, dělej, co tě baví, buď to co jsi!“
Tohle všechno se střídalo, propojilo do sebe a vytvořilo těch deset našlapaných dní.
Dost věcí zní abstraktně. A neříkám, že vám to dá to samé, co mě. Pro každého je to o něčem jiném. Pro někoho o nových lidech a naopak pro někoho o fyzické náročnosti. Ale věřte mi, něco tam najdete. Jak říká motto WifiCSe: „Čím víc do toho dáš, tím víc toho dostaneš. Stále je to však tvoje vlastní volba.“

Jestli vás to zaujalo na tolik, že byste opravdu jeli, tak sledujte stránky PŠL, ať se včas přihlásíte. A můžete za mnou klidně přijít. Zkusím odpovědět na všechny vaše otázky, popíšu více svoje zážitky.

Anna Stehlíková- 4.A

Minireport z Postupické párty

Máme za sebou první letošní Postupickou Párty a málokdo tam chyběl.
Klub Formanka zřejmě nebyl obeznámen, co je naše gymnázium zač, tak si na nás připravil snad jen tři barmany. Díky tomu jsem také strávil na baru několik chvil, které bych mnohem raději věnoval například fotbálku nebo čarování pod stage.

Než jsem se dočkal svého vytouženého nápoje, všudepřítomné horko mně donutilo jít se provětrat ven. Prej mám smůlu, ven se nesmí. Skrz zavřené dveře vidím měšťáky, co se tam dohadují s mými spolužáky. Přihlížející soutěží v tom, kdo se bude tvářit v tuto chvíli důležitěji. Rádoby security, vyjednavači, bouchači, ti všichni chtějí převzít velení nad situací kolem dveří. Aha, ale mně je děsný vedro a v tý sauně nevydržim ani o minutu dýl. Naštěstí jeden z nejpovolanějších nebyl debil a navíc můj kámoš, jsem zachráněn a můžu si jít v klidu ven.

Abych zachoval objektivitu, musím uznat, že první PP sezóny 16/17 byla nadprůměrně povedená. Skvělý výběr akčních drinků, lepší DJs, než co si kdy pamatuju, fotbálek a velký bar. Přes problém s obsluhou a policií a přes projevy stupidity některých účastníků akce (pevně věřím, že ne našich studentů) jsem si pátkosobotí užil i s privátní afterparty v Jesenici.

Byla to příliš náročná noc na to, abych zvládl napsat plnohodnotný report. Některé pocity však pět minut po čtvrt na pět zpracovali dva účastníci Jesenické afterparty. Tak přeji příjemné luštění

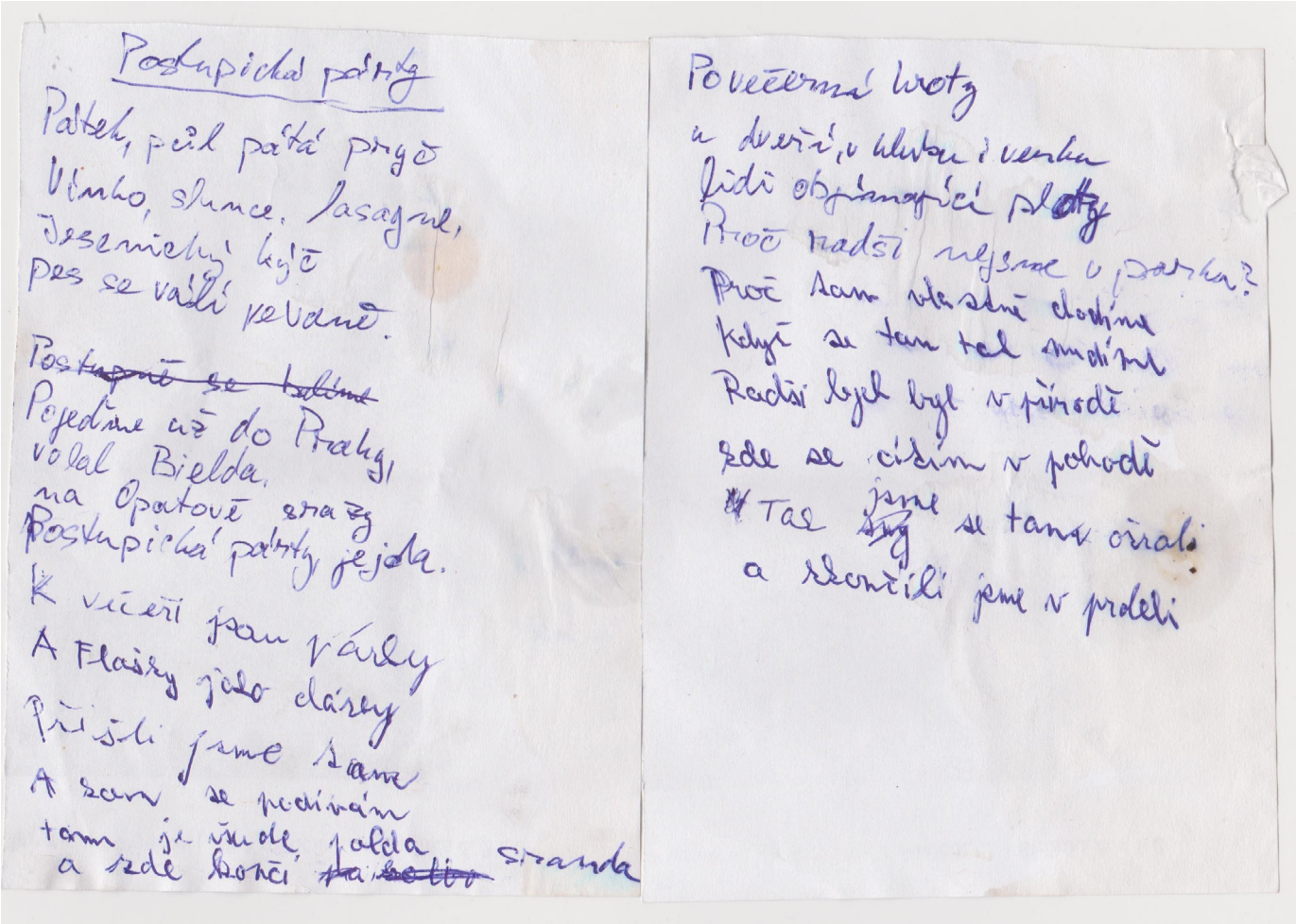

Postupická párty

Pátek, půl pátá pryč
Vínko, slunce, lasagne,
Jesenicko lyže
Pes se válí ve vodě.

Pos~~tupně se balíme~~
Pojedeme už do Prahy,
volal Bielda,
na Opatově sraz
Postupická párty jejda.
K večeři jsem vařky
A Flaišky jako dárky
Přišli jsme sama
A sem se podívám
tam je všude falda
a zde hoří ~~na sedlo~~ stranda

Po večerní hrotz
u dveří, v klubu i venku
lidi objímající plotz
Proč radši nejsme v parku?
Proč sem vlastně chodíme
když se tam tak smolíme
Radši bych byl v přírodě
kde se cítím v pohodě
Tak jsme se tam ořali
a skončili jsme v prdeli

Tomáš Malimánek- Sexta B

Dobrý, ne?

A víš proč? Protože na tomhle čísle dělalo několik lidí z tvé školy. Někdo cestoval, fotil, smál se, poznával, bloudil, kreslil, básnil, kalil, utíkal, válel se a pak o tom všem psal. A ty sis o tom všem mohl přečíst. Dobrý, ne?

A víš co? Jestli tě baví vyprávět své historky, vtipkovat, básnit, kritizovat, poučovat nebo prostě jen tak psát, můžeš se v příštím čísle o něco málo podělit se čtenáři, studenty Postupické. Stačí se ozvat jakémukoliv redaktorovi z naší S!NGL party a napsat svůj první článek. Dobrý, ne?

The End.